

Резнік О.М.

Сумський державний університет

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ¹

Стаття присвячена питанням адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України. Розкрито зміст і особливості адміністративно-правового регулювання. Розглянуто класифікації джерел адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів та запропоновано класифікувати їх за місцем у системі національного законодавства. Визначено, що адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України не є досконалим. У зв'язку з цим зроблено висновок про необхідність перегляду окремих актів, норми яких є застарілими або суперечать іншим актам.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, правоохоронний орган, фінансово-економічна безпека, нормативно-правовий акт, міжнародний акт, підзаконний акт.

Постановка проблеми. У сучасних соціально-економічних та політичних умовах розвитку України важливого значення набуває захист її фінансово-економічних інтересів від протиправних посягань. У зв'язку з цим на сьогодні активно відбувається реформування правоохоронних органів України, основним завданням яких є запобігання таким посяганням, а також їх виявлення, припинення та притягнення винних осіб до відповідальності. Водночас якісне здійснення будь-яких реформ також полягає у вдосконаленні правової основи, у зв'язку з чим питання адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів України, що забезпечують фінансово-економічну безпеку держави, є актуальним і потребує вивчення з метою систематизації актів, норми яких регулюють діяльність вказаних органів, виявлення існуючих прогалин і формулювання напрямів їх усунення.

Аналіз останніх публікацій і досліджень свідчить про те, що поняття та особливості адміністративно-правового регулювання досліджували такі науковці, як: Балабан С., Галунько В., Теремецький В., Рибалка Н., Скакун О., у свою чергу на окремі аспекти адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів у своїх працях звертали увагу Басай В., Мельник М., Хавронюк М., Хамула П. та інші.

Поряд з цим адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави на доктринальному рівні належним чином досліджено не було.

Постановка завдання. Відповідно, метою статті є дослідження адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави, виявлення його недоліків та формулювання пропозицій щодо його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Загалом, поняття «регулювання» означає упорядкування, налагодження, приведення чогось у відповідність з чимось. С.С. Алексєєв підкреслює, що регулювати – це визначити поведінку людей та їх колективів, спрямовувати його функціонування та розвиток, надавати йому певних меж, цілеспрямовано його впорядковувати [1, с. 31].

Специфічним різновидом регулювання є правове регулювання, яке в теорії права розуміється як у широкому, так і у вузькому значенні. Прибічники першого напряму переконані в тому, що правове регулювання – це всі або різноманітні форми впливу держави на свідому поведінку осіб – суб'єктів суспільних відносин, за допомогою норм права, актів застосування права, юридичних договорів, правовідносин, забезпечення реалізації норм права, законності та правопорядку тощо. У свою чергу прихильники протилежної

¹ Виконано в рамках проекту № 0116U006814 «Удосконалення системи правоохоронних органів щодо забезпечення фінансово-економічної безпеки України»

думки вважають, що правове регулювання – один зі способів упорядкування суспільних відносин, що зводиться до нормативного встановлення стандартів, меж належної і можливої поведінки [2].

Беручи до уваги наведені визначення поняття «правове регулювання», слід зазначити, що питання діяльності правоохоронних органів охоплюються адміністративно-правовим регулюванням, яке являє собою цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [3]. Як і кожна соціальна категорія, адміністративно-правове регулювання вирізняється з-поміж інших видів регулювання рядом ознак, серед яких В.І. Теремецький виділяє такі: 1) це є дія (вплив) держави на суспільні відносини, що виникають між їх суб'єктами; 2) здійснюється за допомогою відповідних правових засобів, сукупність яких утворює механізм адміністративно-правового регулювання; 3) має на меті упорядкування державно-владних відносин; 4) встановлює юридичні права та обов'язки учасників адміністративно-правових відносин, які упорядковуються [4, с. 50].

Аналіз наукової літератури дозволяє зробити висновок, що елементами адміністративно-правового регулювання є: адміністративно-правові норми; методи, засоби, типи адміністративного права; механізм адміністративно-правового регулювання в цілому, а оціночним критерієм адміністративно-правового регулювання є ефективність. Оскільки центральним елементом адміністративно-правового регулювання є адміністративно-правові норми, то слід зазначити, що вони містяться в значній кількості нормативних актів.

На сьогодні науковцями виділено критерії, за якими класифікується нормативно-правова база з питань діяльності правоохоронних органів. Так,

М. Мельник та М. Хавронюк вважають, що залежно від змісту нормативно-правові акти про правоохоронні органи і правоохоронну діяльність поділяються на: 1) акти загального характеру; 2) акти про статус окремих правоохоронних органів; 3) акти про соціальний і правовий захист працівників правоохоронних органів; 4) акти про окремі напрями правоохоронної діяльності; 5) акти про органи й установи, діяльність яких безпосередньо пов'язана з правоохоронною діяльністю [5, с. 96].

У свою чергу, В. Басай зазначає, що правові акти, що стосуються організації і діяльності правоохоронних органів, можна розділити на такі групи:

1) правові акти загального характеру; 2) правові акти, які стосуються органів прокуратури, органів виявлення і розслідування злочинів; 3) правові акти, які регулюють діяльність інших правоохоронних органів [6, с. 314]. Відповідно до зазначеної класифікації, до першої групи можна віднести Конституцію України та міжнародні акти, до другої – Закони України «Про прокуратуру», «Про оперативно-розшукову діяльність» та інші, до третьої – Закони України «Про Національну поліцію», «Про Службу безпеки України», «Про Національне антикорупційне бюро України», Податковий кодекс України, розділ XVIII2 якого визначає статус підрозділів податкової міліції Державної фіскальної служби України тощо.

Також можна зустріти думку щодо класифікації нормативно-правових актів на: 1) акти про конституційні засади діяльності правоохоронних органів (Конституція України, Кримінальний кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Господарський процесуальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України); 2) акти з окремих напрямів діяльності правоохоронних органів: а) прокурорська діяльність: Закон України «Про прокуратуру», постанови Верховної Ради України: «Про затвердження Положення про класні чини працівників прокуратури України», «Про затвердження дисциплінарного статуту прокуратури України», накази Генерального прокурора України; б) виявлення та розслідування злочинів: Кримінальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність»; в) охорона державної безпеки та правопорядку: закони України «Про Службу безпеки України», «Про державну таємницю», «Про державний кордон України» та ін.; 3) акти, що закріплюють державні гарантії здійснення правоохоронної діяльності: Закони України «Про прокуратуру», «Про Службу безпеки України»; 4) акти, які встановлюють соціально-правовий захист працівників правоохоронних органів: Закони України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», «Про прокуратуру», «Про Службу безпеки України» [7, с. 160–161].

Наведена класифікація нормативних актів надає очевидну можливість науковцям і співробітникам правоохоронних органів сформулювати уявлення про певний правоохоронний орган і його правовий статус. Втім, спільним у цих класифікаціях є те, що основоположним актом є Конституція України, яка закріплює основні правові засади діяльності правоохоронних органів.

Зокрема, стаття 17 Конституції України визначає, що захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. А забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування і правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. Окрім Конституції України, особливо важливу роль у правовому і адміністративно-правовому регулюванні діяльності правоохоронних органів, які забезпечують фінансово-економічну безпеку держави, відіграють міжнародні акти, згода на які надана Верховною Радою України.

Після міжнародних актів чільне місце в ієрархії законодавства України займають нормативно-правові акти, які відповідно до Наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації» № 34/5 від 12 квітня 2005 року є офіційними документами, прийнятими уповноваженими на це суб'єктами нормотворення у визначеній законом формі й порядку, які встановлюють норми права для неозначеного кола осіб і розраховані на неодноразове застосування [8].

І.О. Биля-Сабадаш зазначає, що нормативно-правовий акт стає пріоритетною формою права завдяки ряду своїх переваг, серед яких: найбільш точний вираз правових норм; можливість оперативного видання, зміни, скасування; високий рівень узагальнення; можливість їх легкої систематизації; письмова форма [9].

Особливе місце в системі чинного законодавства України належить підзаконним актам, під якими прийнято розуміти акти, які видаються відповідно до закону та на його підставі для конкретизації законодавчих розпоряджень і їх трактування або встановлення первинних норм [10, с. 489].

При цьому В.В. Ковальська наголошує, що підзаконні нормативні акти забезпечують деталізацію застосування норм закону, регламентують порядок введення його в дію, конкретизують механізм цієї дії, який вже визначений в законі, встановлюють кількісні показники, норми, квоти, які швидко змінюються, містять рішення питань процедурного і правоохоронного порядку [11]. Крім того, підзаконні акти заповнюють прогалини чинного законодавства України, що, безумовно, підтверджує доцільність їх існування.

Зважаючи на зазначене, нормативні акти, які регулюють діяльність правоохоронних органів, які забезпечують фінансово-економічну безпеку держави, доцільно класифікувати за місцем у системі чинного національного законодавства. Така класифікація є найбільш вдалою з огляду на велику кількість нормативних актів, які можна легко впорядкувати саме таким чином. Отже, класифікація джерел адміністративно-правового регулювання правоохоронних органів, які захищають фінансово-економічні інтереси держави, має наступний вигляд.

1. Конституція України, яка закріплює правові засади здійснення діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держав.

2. Міжнародні документи, які включають: а) конвенції (Європейська конвенція про захист прав і основних свобод людини (1950), Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957), Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах (1959), Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах (1972), Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією (1999), Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (1999), Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності (2000), Конвенція Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом та про фінансування тероризму (2005); б) угоди (Угода про правову допомогу і співробітництво між Генеральною прокуратурою України і Генеральною прокуратурою Литовської Республіки (1992), Угода держав СНД про співробітництво в боротьбі зі злочинами у сфері економіки (1996), Угода про технічне співробітництво між Державною податковою службою України та Службою державних доходів Латвійської Республіки (2012); в) договори (Договір між Україною та Канадою про взаємодопомогу у кримінальних справах (1996), Договір між Україною та Ісламською Республікою Іран про видачу правопорушників (2004); г) меморандуми (Меморандум про співробітництво між Генеральною прокуратурою України та Федеральною прокуратурою Швейцарської Конфедерації в боротьбі з організованою злочинністю і відмиванням доходів (1999); д) декларації (Загальна декларація прав людини (1948), Декларація про поліцію (1979); ж) пакти (Міжнародний пакт про економічні, соціальні й культурні права (1966), Міжнародний пакт про громадянські й політичні права (1966).

3. Нормативно-правові акти, які можна класифікувати на закони загальної дії та спеціалізовані закони. До першої групи ми пропонуємо відносити Закони України: «Про оперативно-розшукову діяльність» (1992), «Про інформацію» (1992), «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» (1993), «Про державну таємницю» (1994), «Про основи національної безпеки України» (2003), «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (2003), «Про захист персональних даних» (2010), «Про доступ до публічної інформації» (2011) «Про запобігання корупції» (2014), «Про очищення влади» (2014), Кримінальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України.

У свою чергу, до спеціалізованих законів належать Закони України: «Про Службу безпеки України» (1992), «Про загальну структуру і чисельність Служби безпеки України» (2005), Розділ XVIII2 Податкового кодексу України (2010), «Про Національне антикорупційне бюро України» (2014), «Про прокуратуру» (2014) «Про Національну поліцію» (2015).

4. Підзаконні нормативні акти, до яких належать підзаконні акти, норми яких поширюють свою дію на всі правоохоронні органи, та підзаконні акти, норми яких регулюють діяльність конкретного правоохоронного органу як суб'єкта забезпечення фінансово-економічної безпеки держави.

До першої групи підзаконних нормативних актів належать: Указ Президента України «Про додержання прав людини під час проведення оперативно-технічних заходів» (2005), Інструкція про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю (2011), Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні (2012), Порядок взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України (2016), Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань (2016).

Що ж до другої групи підзаконних актів, то вважаємо доцільним класифікувати їх не за правоохоронними органами, діяльність яких зазначені акти регулюють, а за суб'єктами їх прийняття. Відповідно, другу групу підзаконних актів становлять:

– укази Президента України: «Про затвердження Положення про проходження військової служби військовослужбовцями Служби безпеки України» (2001); «Питання діяльності Служби безпеки України» (2005); «Про повноваження та гарантії здійснення постійного контролю за діяль-

ністю Служби безпеки України» (2007); «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про Концепцію реформування Служби безпеки України» (2008); «Про утворення Національного антикорупційного бюро України» (2015); «Питання Ради громадського контролю при Національному антикорупційному бюро України» (2015); «Про державну охорону Національного антикорупційного бюро України» (2015); «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 року «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України» (2016); «Про символіку Генеральної прокуратури України» (2017);

– постанови Кабінету Міністрів України: «Про проходження служби особами начальницького складу податкової міліції та обчислення їм вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги» (1998); «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників органів прокуратури» (2012); «Про Державну фіскальну службу України» (2014), «Про утворення Національної поліції України» (2015), «Про утворення територіального органу Національної поліції» (2015), «Про затвердження Положення про Національну поліцію» (2015), «Про однострій поліцейських» (2015);

– розпорядження Кабінету Міністрів України: «Про забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України» (2015);

– накази Міністерства внутрішніх справ України: «Про організацію видачі спеціальних жетонів поліцейським» (2015), «Про затвердження Інструкції про порядок проведення атестування поліцейських» (2015), «Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських» (2015), «Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами і підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні (2017);

– Накази Директора Національного антикорупційного бюро: «Про затвердження Інструкції про порядок проведення службового розслідування стосовно працівників Національного антикорупційного бюро» (2015), «Про затвердження Порядку складання та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Національне антикорупційне бюро» (2016), «Про затвердження Інструкції про порядок приймання, реєстрації, розгляду запитів на публічну інформацію в Національному антикорупційному бюро»

(2016), «Про затвердження Положення про комісію з оцінки корупційних ризиків у діяльності Національного антикорупційного бюро» (2017); «Про затвердження Переліку відомостей, що становлять службову інформацію в Національному антикорупційному бюро» (2017);

– Накази Державної фіскальної служби України: «Про введення в дію структури та штатного розпису Державної фіскальної служби України» (2014);

– Накази Служби безпеки України: «Про затвердження Інструкції про організацію виконання Положення про проходження військової служби військовослужбовцями Служби безпеки України» (2008);

– Накази Генеральної прокуратури України: «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» (2012); «Про організацію інформування суспільства щодо діяльності органів прокуратури України» (2015); «Про основні засади організації роботи в органах прокуратури України» (2017).

Поряд з цим, незважаючи на велику кількість нормативних актів, які врегульовують суспільні відносини у сфері діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави і вирішують проблеми, які при цьому виникають, адміністративно-правове регулювання діяльності не є досконалим.

Так, Н. Рибалко зазначає, що становлення України як демократичної, правової і соціальної держави супроводжується дисонансом адміністративно-правового регулювання і запитами, очікуваннями суспільства. Цей дисонанс зумовлений залежністю правового регулювання від правотворчих процедур, впровадження яких через ряд причин не завжди сприяє вчасному реагуванню на потреби в забезпеченні суспільних відносин правовими засобами їх організації, впорядкування, гарантування та захисту [12, с. 147].

Аналогічно С. Балабан стверджує, що між виразом політичної волі й дійсними потребами та запитами суспільства є достатньо велика дистанція, зумовлена процедурними і корпоративними факторами адміністративно-правового регулювання. Причому зростання цієї дистанції знижує ефективність і значущість адміністративно-правового регулювання для оптимізації взаємодії між суб'єктами та породжує проблему конфронтації громадянського суспільства та держави, утвердження низхідної в розвитку її правових та демократичних ознак

[13, с. 14], що актуально у сфері фінансово-економічної безпеки країни.

З вищеведеного можна зробити висновок, що дія адміністративно-правових норм не завжди є ефективною, в тому числі щодо регулювання діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави. Зокрема, мова йде про застарілість норм окремих актів. Наприклад, проходження служби співробітниками підрозділів податкової міліції Державної фіскальної служби України здійснюється на основі підзаконного акта 1998 року, складно повірити в те, що за вже більше ніж 20 років ситуація не змінилася, і ми можемо впевнено користуватися цим же актом, подібною є ситуація також із законами. Так, Служба безпеки України здійснює свою діяльність на підставі Закону України «Про Службу безпеки України», прийнятого ще в 1992 році, хоча її спеціальне призначення, навпаки, мало б стимулювати законодавця прийняти новий нормативно-правовий акт з урахуванням сучасних умов розвитку держави та вимог суспільства, оскільки від якості регулювання її діяльності разом із належним матеріальним, кадровим, технічним забезпеченням залежить рівень захищеності суспільства і держави від протиправних посягань.

При цьому застарілість норм окремих актів є вагомим, але не єдиною причиною неефективності адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави. Зокрема, зустрічається суперечливість норм одного акту нормам іншого. Тут доцільно згадати, що Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України» передбачено, що Національне антикорупційне бюро України утворюється Президентом України, тоді як Конституція України серед загального переліку повноважень глави держави не передбачає за ним такого права.

Зважаючи на це, слід звернути увагу на такі напрями підвищення ефективності адміністративно-правового регулювання правоохоронних органів як суб'єктів захисту фінансово-економічної безпеки держави, як:

1) установа відповідності між змістом адміністративно-правового регулювання і його стадією (збереження первинної спрямованості акта на задоволення потреб, заради яких ініціювалася його розробка, роз'яснення їх змісту адресатам; створення необхідних інструментів у реалізації визначених прав та виконання покладених на адресатів норм обов'язків);

2) забезпечення відповідності методу адміністративно-правового регулювання змістовним характеристикам суспільних відносин, що входять до його предмета (послідовне регулювання від видання загальнодержавних адміністративних нормативних актів до індивідуальних нормативних актів);

3) досягнення відповідності способу адміністративно-правового регулювання суспільним відносинам, що входять до його предмета (у способі регулювання має відобразитися специфіка конкретних суспільних відносин та контексту їхнього виникнення, розвитку, припинення);

4) забезпечення відповідності типу адміністративно-правового регулювання його засадам, предмету, суб'єктам (тип правового регулювання повинен повною мірою відповідати статусу суб'єкта адміністративно-правових відносин, характеру й обсягу його повноважень) [13, с. 154–157].

Висновки. Якісне адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави має важливе значення

для: визначення адміністративно-правового статусу та ролі кожного правоохоронного органу в системі захисту фінансових і економічних інтересів держави; усунення існуючих прогалин в актах, що регулюють їх діяльність; удосконалення взаємодії правоохоронних органів між собою і з правоохоронними органами інших держав у зазначеній сфері; ефективного виконання правоохоронними органами завдань у сфері захисту фінансових і економічних інтересів держави.

Вивчення наукової літератури і аналіз норм чинного законодавства дозволяють зробити висновок, що джерелами адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави є значна кількість актів, які доцільно класифікувати за місцем у системі чинного національного законодавства. При цьому адміністративно-правове регулювання діяльності зазначених правоохоронних органів не є досконалим та потребує перегляду актів, норми яких вже є застарілими або ж суперечать нормам інших актів.

Список літератури:

1. Алексеев С.С. Теория права. Москва, 1995. 320 с.
2. Демкін Р.Я. Правове регулювання як юридичне явище: окремі аспекти розуміння. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2015. Том 1. № 34. С. 19–23.
3. Галунько В.В., Єщук О.М. Поняття та зміст адміністративно-правового регулювання. Actual problems of corruption prevention and counteraction. 2011. С. 20. URL: <http://www.law-property.in.ua/> (дата звернення: 12.03.2018).
4. Теремецький В.І. Поняття адміністративно-правового регулювання у сфері оподаткування. Держава та регіони. Серія «Право». 2012. № 1 (35). С. 50–54.
5. Мельник М., Хавронюк М., Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність: навч. посіб. Київ: Атіка, 2002. 576 с.
6. Басай В. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України: підруч. Коломия: Видавничо-поліграфічне товариство «Вік», 2006. 972 с.
7. Хамула П.І. Правоохоронні органи в системі органів державної влади: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Харків, 2015. 235 с.
8. Про затвердження Порядку подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації: Наказ Міністерства юстиції України від 12.04.2005 р. № 34/5 / Міністерства юстиції України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0381-05> (дата звернення: 12.03.2018).
9. Биля-Сабадаш І.О. Нормативний правовий акт (загальна характеристика). Вісник Запорізького університету. 2003. № 1. С. 1–2.
10. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс): підруч. Харків: Еспада, 2006. 776 с.
11. Ковальська В.В. Поняття, ознаки та значення нормативно-правового акту МВС України. Форум права. 2008. № 2. С. 237–242. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index (дата звернення: 12.03.2018).
12. Рибалка Н., Балабан С. Концептуальні засади визначення ефективності адміністративно-правового регулювання: міждисциплінарний підхід. Науковий часопис Національної академії прокуратури України. 2014. № 1. С. 147–159.
13. Балабан С. Поняття ефективності адміністративно-правового регулювання. Форум права. 2014. № 1. С. 14–18. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2014_1_4 (дата звернення: 12.03.2018).

АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ ПО ОБЕСПЕЧЕНИЮ ФИНАНСОВО-ЭКОНОМИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Статья посвящена вопросу административно-правового регулирования деятельности правоохранительных органов по обеспечению финансово-экономической безопасности Украины. Раскрыто содержание и особенности административно-правового регулирования. Рассмотрены классификации источников административно-правового регулирования деятельности правоохранительных органов и предложено классифицировать их по месту в системе национального законодательства. Определено, что административно-правовое регулирование деятельности правоохранительных органов по обеспечению финансово-экономической безопасности Украины не является совершенным. В связи с этим сделан вывод о необходимости пересмотра отдельных актов, нормы которых являются устаревшими или противоречат другим актам.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, правоохранительный орган, финансово-экономическая безопасность, нормативно-правовой акт, международный акт, подзаконный акт.

ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES' ACTIVITIES AS SUBJECTS ENSURING FINANCIAL AND ECONOMIC SECURITY OF UKRAINE

The article is devoted to the issue of the administrative-legal regulation of law-enforcement agencies' activity as subjects ensuring financial and economic security of Ukraine. Content and features of administrative-legal regulation are revealed. Classifications of sources of administrative and legal regulation of law-enforcement agencies' activity are considered and it is proposed to classify them according to their place in the system of national legislation. It is determined that the administrative and legal regulation of law-enforcement agencies' activity as subjects ensuring the financial and economic security of Ukraine is not perfect. In connection with what the need to revise certain acts, the norms of which are outdated or contrary to other acts is concluded.

Key words: administrative and legal regulation, law-enforcement agency, financial and economic security, normative-legal act, international act, by-law.